

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קבר.

עין משפט נר מצוה

גב א ב מיי פטוי מהל' כלס הל' א:
 גג ג מיי פ"א מהל' שאר אבות העומאות הל' יא:
 דה דה מיי שס הל' יב:
 גה ו ז מיי שס הל' יא:

לעני רש"י

פלארשטור"א
 [פלרישטור"ל]. כיסא מתקפל.

שיטה מקובצת

אן ומודה ר"ע בשני חצאי יותים. ג"ב ע"י תוס' בכורות דף כג ע"א: ב א"ל האלקים אפי' אמרה לי ר' יוחנן: א אשכחיה לר' אמי אמרה לשמעיה קמיה: ג א"ל מר אסיפא מתני לה ואלא אתא רבין וכל נחותי ימא אמרה ארישא: ד והכי קאמר כיצד הוא עושה: ה ר"מ אומר בהא שעדיין לא ירד לטומאה אינו צריך לגרור וכו': ו תחלתו כל שהוא משתגמר: ז לא אתא רבין וכל נחותי ימא אמרה ארישא: ח והכי קאמר כיצד הוא עושה: ט ר"מ אומר בהא שעדיין לא ירד לטומאה אינו צריך לגרור וכו': י תחלתו כל שהוא משתגמר: יא לא נטמא הוא והתם קמי חולקין: יב דצלקיה מיצלק לרחבו ג"ב כזה:

יא לארכו בגובהו כזה:

יג ולא במגע דאי אפשר ליגע כוית ביחד: יד דאע"ג דלא הו' כוית מעורה יחד במקום אחד. ו"ב ג"א בקצת ס"י דאע"ג דלא הו' כוית מעורה יחד במקום אחד כיון דלאו בעור המסטי שני חצאים יחד טמא: יז ות"ק דר' יהודה ס"ל כר' ישמעאל וכו':

עד שיהא צר"ך. כלומר עד הקרקע מפילה: הא חלים וקאי. שהטפילה מעמידו יפה: ואימא מדרבנן. אדמונתם ליה מדר"מ סיעיה מדרבנן: אלא אמר רבא. בשנטמא כ"ע לא פליגי דכל כמה דחלים לא טהר וטהר הכי קאמר: כיצד הוא עושה. מתחלתו שלא יחא שם תנור עליו: ר"מ אומר. זהא שעדיין לא ירד וטומאה אינו צריך לגרור כו': תנור החלתו ד'. אין תנור פחות מארבעה ואפילו נגמרה מלאכתו: ושיירו. אם היה גדול ונטמא וצברו צריך שלא יהא צו שצר של ד': ד"א. דתחלתו ארבעה ושיירו ד': גדול. התנורים העשויים לאפות ולללות כדרכן. אבל קטן שעושין למתיקות תחלתו כל שהוא: וישאגמר מלאכתו. לאחר שנגמר והסיקו אפילו הוא טפח מקבל טומאה: קמני מיהא ד"א גדול ושיירו ד' לכל צייר מארבעה לא יטמא הוא והתם קמני חלקו לשלשה אבל לשמים לא סגי ואע"ג דליכא צחצו ד' דמדקא מיקל ר"מ ואומר אינו צריך אלא ממעטו מצפנים מר' מכלל דרבנן נמי זהא פליגי דאע"ג דלא הו' השצר ד' אפי"ה צעינן דלא ליהוי רובא: הסס. דקמני צעינן ד' ואי לא לא הו' טמא: דצלקיה מללק. לרחצו ד' שצו אינו עומד יפה: הכא. דקמני צרובא טמא ואע"ג דלא הו' ד': דעציה גיסטרא. שחלקו לארכו בגובהו כזה יא: ה"ג אמר מר שירי צרוב: הא אמרי רבנן ד'. דקמני ד"א גדול חלמא צין אחלתו צין אשיריו מודו ליה לר"מ גדול: כפגורא צר שבעה. קאמרי ד' הואיל ורובו צייר מר' הוא לא ממעטין דהא תחלתו דלא חמירי שירי מתחלתו דהא תחלתו כשהוא שלם לא הו' תנור צייר מארבעה: והאי. דקמני רובו צרובא צר תשעה דאע"ג דצחצו איכא ארבעה לא מטמא עד דהו' רובא וזהא רבנן לקולא: לא שנו. דאע"ג דשייר צה הוא לא מעפורת צלה אלא טולת: אכל עדי. כי האי שיעורא: השיב. ולא צטיל: למושב זב. פלארשטור"א וצציר מהכי לא חזי למילתיה: ברתני' עור שיש עליו כוית צצר. במקום אחד: הנוגע בליב היולא ממנו. היינו צאותו צצר או צערה שנגד אותו צצר: טמא. דערה הו' שומר כדאמרינן (לעיל דף קט): חלחלו מתחלתו: ליב רלוועה ותלתל היולא מאותו צצר ותלוי ודבוק במקצת וצאותו ליב ליכא כוית אבל מעורה הוא לכוית: מטמא צמשא. שהרי נשא כוית נבלה: ולא צמגע. דאי אפשר ליגעיה בידה ושמא נגיעות אין מנטרפות: לא צמגע ולא צמשא. כדמפרש שהעור מצטלו: ומודה רבי עקיבא. דאע"ג דלא הו' כוית מעורה יא במקום אחד (א) אן דלאו עור חיבור שהמסית שתי חצאי יתים ביחד טמא: ג"מ לא שנו. דכוית שלם דברי הכל לא צטיל אלא פלטתו חיה: כפרטא. רובע הקצ לשון מורי. ל"א כף מאוניס: זימנין. פעם אחרת: אשכחיה. רב אשעריא לר' אמני: דיסיב וקאמר. לא שנו דשתי חצאי יתים לר' סכין צטל הכי מתוקמא שפיר אי הוו שלם: מהני לה. בתמיה: ואלא קשיא.

א) כלס פ"ה משנה א גה
 ב) ג) [מה שם ע"ש
 עירובין יד: ושי"ן, א] וצ"ל
 חו"ן, ד) [כלס פכ"ו מ"ט],
 ה) ג"י הערוך למשוגג
 פירוש לתקן כפא של עיר
 שקורין צלע"ו פלגשטורון
 ב) ע"ש, א) [לעיל ק"ט:],
 ג) נפי' הזמן היולא מן
 העור וי"א אם הפשיט
 העור ומשאר עליו כוית צצר
 ויגע אדם צריכ' שהא' כמים
 היולא מבשר נבלה טמא
 ערוך ע"ך ג"ב. ועמ"ש
 בגליון צ"ק ג"ב. ציב משוך,
 ה) ג"י רש"ל נחמתי ימא,
 ו) [צ"ל ב"פ"ה], ו) ונשע
 מוס' מהני כו': ד"ה תחלתו,
 ז) ונפי' היטב מוס' מהני
 ט) ד"ה תחלתו כל שהוא,
 ח) צ"ל דממני,

גליון הש"ס

ג"ב ובמה כל שהוא. ע"י
 צ"ב דף ק' ע"א מוס' ד"ה
 מכל:

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה ומודה ר"ע
 וכו' במקום א' מ"מ כיון
 דלאו עור הוא הוה חיבור
 שהמסית:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
 א) רש"י ד"ה ומודה ר"ע
 וכו' במקום אחד שהמסית
 וכו' כ"ל:

מוסף רש"י

תנור תחלתו ארבעה.
 תנור צן ד' טפחים
 מקבל טומאה אם נגמרה
 מלאכתו, ושיריו ארבעה.
 טמא תנור גדול ושבו
 ושחמירי ד' טפחים עדיין
 טמא (נדה כו). דצלקיה
 מצלק. חלקן לשמים
 (ברכות נו). שירי גדול
 ברובו. האי ושיריו אגדול
 קאי ופי' ק שירי גדול צרוב
 (נדה כו). בר שבעה.
 דדי הו' רובו (שם). צציר.
 חוט הכשר (לעיל ק"ט).

כי ממעט ליה מד' מיהא הו' מיהא ומהא חלים וקאי. ה"ע האי תנור דקאי ע"י טפילה לא חשיב והו' כעור שלא נתחבר: חב"י גרסינן צמשת כלים (י) (צ"פ"ק) וכו"ל ד"א בגדול אבל בקטן תחלתו כל שהוא שיריו צרובו משתגמור מלאכתו ולא קאי משתגמור מלאכתו אשיריו צרובו אלא אשני תנורים גדול וקטן השניים זה קאי דאין טמא עד שתגמור מלאכתו וזמר הכי מפרשה אחיהו גמר מלאכתו: הא בתנורא בר תשעה והא בתנורא בר שבעה. כמו שפירש צקונטרס לקולא כן נראה דאין לפרש לחומרא דצר תשעה צרבעה וצר שבעה צרובו דלא עדיף שיריו מתחלתו דהו' צרבעה והכא לא צניי לשנויי הא דצלקיה מללק צרבעה הא דעציה גיסטרא צרובו דכיון דמשנה אחת היא מסתבר צעינן אחד מיירי או תרווייהו דצלקיה מללק או תרווייהו דעציה גיסטרא הילכך הוצרך לתרץ צ' תנורים וצעינן אחד ריב"א: אב"ל פלמיהו סכין כפ"ל. וא"ת למאן ד' דמשני לה ארישא דאפי' כוית פלטתו סכין צטליה היכי מוקי מילתיה דר' יהודה דאמר האלל המנוס כו' אי כשכנסו וכי עדיף כנסו מפלטתו יחד כוית וי"ל דאין ה"ג אי נמי לדדיה ר' יהודה פליג ארי' ישמעאל ור' עקיבא וס"ל צכית אפילו פלטתו סכין לא צטל ות"ק דר' יהודה יז כר' ישמעאל ור"ע דאפי' ככית צפלטתו סכין צטל ולמאן דמני לה אסיפא ח"ש דהא דקאמר הכא צטל היינו צלא כנסו אבל חס כנסו לא צטיל: (לעיל) ש"הם החובבים בקיבם והסימן. וה"ה צלא תחובבים ונגע צהס דטמא דאי לא תימא הכי אפילו צמשא לא ליטמו דאת שצא לכלל מגע צא לכלל משא לר"ע כדאמר בגמרא וקצבר יש נוגע וחוזר ונוגע אלא משום דפליג ר"ע ארבי ישמעאל צעור שיש עליו שתי חצאי יתים קאמר דצקיסס כה"ג מודה ליה: אכל

עד שיהא בארץ רבי מאיר אומר אינו צריך לא לגרור את הטפילה ולא עד שיהא בארץ אלא ממעטו מבפנים מארבע טפחים כי ממעט לה מד' מיהא טהור אמאי לימא הא חלים וקאי אמר ליה רבא ואימא מדרבנן גורר את הטפילה עד שיהא בארץ אלא אמר רבא הכי קאמר תנור שנממא כיצד מטהרין אותו דברי הכל חולקו לשלשה וגורר את הטפילה עד שיהא בארץ והרוצה שלא יבא תנורו לידו מומאה כיצד הוא עושה חולקו לשלשה וגורר את הטפילה עד שיהא בארץ רבי מאיר אומר אינו צריך לא לגרור את הטפילה ולא עד שיהא בארץ אלא ממעטו מבפנים מארבע טפחים אמר מר חולקו לשלשה ורמינהו א) תנור תחלתו ארבעה ושיריו ארבעה דברי רבי מאיר והכמים אומרים יבמה דברים אמורים בגדול אבל בקטן תחלתו כל שהוא משתגמר מלאכתו שיריו ברובו א) וכמה כל שהוא אמרי דבי רבי ינאי טפח שכן עושים תנורים בנות טפח טעמא דאיכא שיריו ד' הא ליכא שיריו ד' טהור אמרי התם דצלקיה מצלק הכא דעבדיה גיסטרא אמר מר שיריו ברובו רובו דטפח למאי א) הו' אמר אביי שירי גדול ברובו והאמרי רבנן ארבעה לא קשיא הא בתנורא בר תשעה הא בתנורא בר שבעה ל"א אמרי לה אמר רב הונא משום רבי ישמעאל ברבי יוסי ואפילו שייר בה כדי מעפורת אמר ריש לקיש לא שנו אלא טולת אבל עור חשיב ורבי יוחנן אמר אפילו עור נמי לא חשיב איתביה רבי יוחנן לריש לקיש ע) עור טמא מדרם חשיב עליו לצצועה וסגדלין כיון שנתן בו איזמל טהור דברי רבי יהודה והכמים אומרים עד שימעיטנו מחמשה טפחים כי ממעט מיהא טהור אמאי לימא חשיב הכא במאי עסקינן דקא בעי ליה א) למושב זב: ברתני' ע) עור שיש עליו כוית בשר הנוגע א) בציב היוצא ממנו ובשערה שכנגדו טמא היו עליו כשני חצאי יתים מטמא במשא ולא במגע דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר דלא במגע ולא במשא א) ה' ומודה רבי עקיבא בשני חצאי יתים שתחבן בקיסם והסימן שהוא טמא ומפני מה רבי עקיבא מטהר בעור מפני שהעור מבטלין: ג"מ א) אמר עולא אמר רבי יוחנן לא שנו אלא פלטתו חיה אבל פלטתו סכין בטיל אמר ליה רב נחמן לעולא אמר רבי יוחנן אפילו כתרטא אמר ליה אין ואפילו כנפיא א"ל אין א"ל האלהים א) אם אמר לי רבי יוחנן מפומיה לא ציינתא ליה כי סליק רב אושעיא אשכחיה א) ליה לרבי אמי אמרה לשמעיה קמיה הכי אמר עולא והכי אהדר ליה רב נחמן א"ל ומשום דרב נחמן חתניה דבי נשיאה הוא מזולז בשמעיה דר' יוחנן זמנין אשכחיה דיתב וקאמר לה אסיפא היו עליו שני חצאי יתים מטמאים במשא ולא במגע דברי ר' ישמעאל ר"ע אומר לא במגע ולא במשא א"ר יוחנן לא שנו אלא פלטתו חיה אבל פלטתו סכין בטיל א"ל מר אסיפא מתני לה א"ל אין ואלא עולא ארישא אמרה גיהליכו א"ל אין א"ל האלהים אי אמר לי יהושע בן נון א) משמיה לא ציינתא ליה כי אתא רבין וכל נחותי א) אמרה ארישא ואלא קשיא יכדאמר רב פפא במרודב

ישמעאל לא צטיל אלא פלטתו חיה: אשתי חצאי יתים: מהני לה. לדר' יוחנן דפלטתו מני לה קמיה דרב נחמן הכי לא הוה מזולז צה: א"ל ר' אמי ואלא עולא ארישא דמיירי ככית א) חיה שלם צטיל לעולם צטיל ואפילו כתרטא והא ליכא למימר דכולי האי מצטל איניש: במרודב

ישמעאל לא צטיל אלא פלטתו חיה: מר אסיפא. אשתי חצאי יתים: מהני לה. לדר' יוחנן דפלטתו מני לה קמיה דרב נחמן הכי לא הוה מזולז צה: א"ל ר' אמי ואלא עולא ארישא דמיירי ככית א) חיה שלם צטיל לעולם צטיל ואפילו כתרטא והא ליכא למימר דכולי האי מצטל איניש: במרודב

א) [ע"י הטוב תוס' ב"ק
טו: ד"ה ה"א זעזעס],
ב) אהלות פ"ג מ"א עניות
פ"ג מ"א, א) [לקמן קס"ה],
ד) [ב"ה כ"ה, א) (ס' פ"י)
אזמו היום סמסוה בשינה
והשנינוהו בראש עמון עמך
סמך א"ל, א) (אהלות פ"ג
מ"א, א) [לקמן קס"ה],
ח) ז"ל נראה מהר"ם,
ט) ע"י רש"ל ורי"מ,

תורה אור השלם

1. וקאלה תשקאו כל
הנגע בגבלתו יטקאו עד
הקרב: ויקרא יא כד
2. והאכל מנגלתה
יבס בגדיו וטמא עד
הקרב והצשא את
גבלתה יבס בגדיו
וטמא עד הקרב:
3. סמכוני באשיות
רפדוני בתפוחים פי
חולת אהבה אני:
שיר השירים ב ה

הגהות הב"ח

א) תוס' ד"ה אמר ובי
מימא דלחא כבר פדא
דלמר לא שט:

הגהות מהר"ב
רנשבורג

א) גמ' כמנ"ל אחד הנוגע
ואחד המסוט. ג"כ ע"י
זכיס פ"ה משנה ג ובר"ש
ומ"ש ע"ס: ב) רש"י
ד"ה אלא מחזוריו וכו'
כדלמירין לעיל אין זה
שומר. כ"כ רש"א מוחק מן
כדלמירין עד שומר וע'
מהרמ"ל ומהרש"ל:

מוסף רש"י

עורבא פרת. עורב
הפורח למעלה, השילוח
לדבר אחר (ב"ב"ה כ"ה).

אבל מלפניו יש נוגע וחוזר ונוגע. וסבר כמ"ק דלחריס דריש
פירקין (דף קטו). דאין שומר לפחות מכות: **אין** מאהיר
וחוזר ומאהיר. וא"ת מ"ש אהל ממשא וי"ל דמשא מרצין כסמון
מיטמא דקתני יכול אף במשא כן ת"ל והנושא יטמא ואע"ג דבמגע
נמי כתיב יטמא יתירא דלמירין בריש
פירקין (דף קס"ה): מילתא דלחריס ב"ק"ו
טרח וכתב לה קרא ולא מוקמינן לנוגע
וחוזר ונוגע (ו) ונראה דגבי משא דרשינן
מדהוה ליה למכתב והנוגע בנבלתה
יטמא עד הערב והנושא יטמא דסיפא
למה לי אלא לאוסופי טומאה בנושא
שאין בנוגע: **רבי** עקיבא אומר
הנוגע והנושא ב'. לר"ע גופיה לא
רצין קרא דלחריס ס"ל דעור מצטלט
אלא לדברי רבי ישמעאל קאמר לדידך
לית לך עור מצטלטו תיפוק ליה מיהא
דכיון דאין צא לכלל מגע כו':

והבא היינו מעמא משום דבא
כ"כ מנע אפניו. רב אריא
סבר ככר פדא דלית ליה נוגע וחוזר
ונוגע: **אמר** רב פפא במרודד.
וא"ת ואי חשיב מרודד לנרופיהו שני
חלאי זיתים כגון שאינו מרודד יותר
מדאי במגע נמי ליטמא ואי לא חשיב
במשא נמי לא ליטמא דלאו נישא הוא
וכ"ת דלחא (א) (ב) כ"כ א"ל (א) דלמר לא
שנו אלא מלאחריו כו' וקסבר כיון דלא
מנטרף אלא ע"י מרודד לא חשיב
למהוי שומר ומ"מ נישא הוא מ"מ
תקשה דהא רישא דעור שיש עליו
כזית צער אוקימנא במרודד וקאמר
הנוגע צערה שכנגדו טמא אלמא
דאיכא שומר אפילו למרודד ודוחק
לומר דהאי מרודד דהכא גרע מחאמו
שלמעלה ונראה דקסבר אחזו בקטן
ואין גדול עולה עמו אין כמותו וה"י
איירי בצוחו בקטן ואין גדול עולה
עמו לכך אין מטמא במגע אבל במשא
מטמא דנישא הוא: **אימא** והוא
דנישא. תימה אמאי מוגיה דברייתא
אימא איפכא דרבנן סבירי אהד הנוגע
ואחד המסיט והוא דנישא אבל לא
נישא לא ואחא ר' אליעזר למימר אף
הנושא אע"פ שאין נישא ויתישב שפיר
לשון אף ונראה דקסבר (א) הש"ס
דמסיט בכל ענין אפילו אין נישא
לכך דחק לפרש כן:
נוגע

ומביא כל היום כולו טהור מ"מ כתיב: ונשא וקרינן נושא בעינן נושא והוא
דנישא בבת אחת תנן היו עליו שני חצאי זיתים מטמאין במשא ולא במגע דברי
ר' ישמעאל אמאי והא לאו נישא הוא א"ר פפא במרודד ת"ש מודה ר"ע בשני חצאי
זיתים שתחבן בקיסם והסיטן שהוא טמא אמאי והא לאו נישא הוא ה"נ במרודד
אן כתנאי אחד הנוגע ואחד המסיט ר' אליעזר אומר אף הנושא אטו נושא לאו
מסיט הוא אלא לאו הכי קאמר אחד הנוגע ואחד המסיט בלא נישא ואתא ר'
אליעזר למימר והוא דנישא ומאי אף אימא והוא דנישא: **מתני'** קולית המת
וקולית

במרודד הכא נמי במרודד: היו עליו: אמר
בר פדא לא שנו אלא מאחריו אבל מלפניו
יש נוגע וחוזר ונוגע ורבי יוחנן אמר אין נוגע
וחוזר ונוגע ואזדא רבי יוחנן למעמיה דאמר
רבי יוחנן רבי ישמעאל ורבי דוסא בן הרכינס
(א) אמרו דבר אחד רבי ישמעאל הא דאמרן
רבי דוסא בן הרכינס דתנן (א) כל המטמאין
באהל שנחלקו והכניסין לתוך הבית ר' דוסא
בן הרכינס מטהר והכמים (א) מטמאים לאו
אמר רבי דוסא בן הרכינס התם אין מאהיל
וחוזר ומאהיל הכא נמי אין נוגע וחוזר ונוגע
ומדברי דוסא בן הרכינס כרבי ישמעאל רבנן
כרבי עקיבא והא ר' עקיבא טהורי קא מטהר
עד כאן לא קא מטהר רבי עקיבא אלא בעור
אבל בעלמא מטמא כדקתני סיפא ומודה
רבי עקיבא בב' חצאי זיתים שתחבן בקיסם
והסיטן שהוא טמא ומפני מה ר"ע מטהר
בעור מפני שהעור מבטלן מחיב רב עקיבא
בר חמא ובנבלתם ולא בעור שיש עליו ב'
חצאי זיתים יכול אף במשא ת"ל: והנושא
יטמא דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר
הנוגע והנושא (א) את שבא לכלל מגע בא
לכלל משא לא בא לכלל מגע לא בא לכלל
משא ואם איתא הרי בא לכלל מגע מלפניו
אמר רבא הכי קאמר את שבא לכלל מגע
בכל צד בא לכלל משא לא בא לכלל מגע
בכל צד לא בא לכלל משא בעא מוניה רב
אריא סבא מרבה בר רב הונא קולית סתומה
לרבי ישמעאל מהו שתטמא אית ליה
לר' ישמעאל את שבא לכלל מגע בא לכלל
משא לא בא לכלל מגע לא בא לכלל משא
והבא היינו מעמא משום דבא לכלל מגע
מלפניו או דלמא לית ליה (א) אמר ליה עורבא
פרח א"ל רבא בריה ולא היינו רב אריא סבא
מפומבדיתא דמשבח לן מר בגויה דגברא
רבה הוא א"ל (א) אני היום (א) סמכוני באשיות
ובעא מינאי מילתא דבעי טעמא אמר עולא
שני חצאי זיתים (א) שתחבן בקיסם אפי' מוליך

במרודד הכא נמי במרודד: היו עליו: אמר
בר פדא לא שנו אלא מאחריו אבל מלפניו
יש נוגע וחוזר ונוגע ורבי יוחנן אמר אין נוגע
וחוזר ונוגע ואזדא רבי יוחנן למעמיה דאמר
רבי יוחנן רבי ישמעאל ורבי דוסא בן הרכינס
(א) אמרו דבר אחד רבי ישמעאל הא דאמרן
רבי דוסא בן הרכינס דתנן (א) כל המטמאין
באהל שנחלקו והכניסין לתוך הבית ר' דוסא
בן הרכינס מטהר והכמים (א) מטמאים לאו
אמר רבי דוסא בן הרכינס התם אין מאהיל
וחוזר ומאהיל הכא נמי אין נוגע וחוזר ונוגע
ומדברי דוסא בן הרכינס כרבי ישמעאל רבנן
כרבי עקיבא והא ר' עקיבא טהורי קא מטהר
עד כאן לא קא מטהר רבי עקיבא אלא בעור
אבל בעלמא מטמא כדקתני סיפא ומודה
רבי עקיבא בב' חצאי זיתים שתחבן בקיסם
והסיטן שהוא טמא ומפני מה ר"ע מטהר
בעור מפני שהעור מבטלן מחיב רב עקיבא
בר חמא ובנבלתם ולא בעור שיש עליו ב'
חצאי זיתים יכול אף במשא ת"ל: והנושא
יטמא דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר
הנוגע והנושא (א) את שבא לכלל מגע בא
לכלל משא לא בא לכלל מגע לא בא לכלל
משא ואם איתא הרי בא לכלל מגע מלפניו
אמר רבא הכי קאמר את שבא לכלל מגע
בכל צד בא לכלל משא לא בא לכלל מגע
בכל צד לא בא לכלל משא בעא מוניה רב
אריא סבא מרבה בר רב הונא קולית סתומה
לרבי ישמעאל מהו שתטמא אית ליה
לר' ישמעאל את שבא לכלל מגע בא לכלל
משא לא בא לכלל מגע לא בא לכלל משא
והבא היינו מעמא משום דבא לכלל מגע
מלפניו או דלמא לית ליה (א) אמר ליה עורבא
פרח א"ל רבא בריה ולא היינו רב אריא סבא
מפומבדיתא דמשבח לן מר בגויה דגברא
רבה הוא א"ל (א) אני היום (א) סמכוני באשיות
ובעא מינאי מילתא דבעי טעמא אמר עולא
שני חצאי זיתים (א) שתחבן בקיסם אפי' מוליך

במשא משום דבא לכלל מגע מלפניו אבל גבי קולית לא צא לכלל מגע כלל דהא ע"מ נבלה אין להם טומאה כדלמירין [לעיל עו:]: בנבלתה (ויקרא י"א) ולא
בע"מ נבלה וזמנא אינו יכול ליגע דהא סתומה היא: **עורבא פרת**. ראה עורב פורח צאריך כלומר השילוח לדבר אחר: **סמכוני באשיות**.
כלומר לרכיני חיוק לפי ספר כמי מכה הדרשה שדרשתי היום צרכים דשבת הרגל היתה: **הולין והציא**. שנסאן כל היום: **כסיב נשא**.
והנשא את נבלתה חסר הוא בלא וי"ו וסתם קריאתו כיון דלא כתב וי"ו נקרא נישא ואנן קרינן נושא: **והוא דנישא**. שיהא כזית
מחוזר הניטל כולו כחמד בלא זית אחר: **דברי רבי ישמעאל**. אלמא כיון דאין עור מצטלטו מטמא במשא ואף על גב דלאו מחוזר
הוא ציחא: **במרודד**. שיש כאן חלי זית ורחוק ממנו חלי זית ורצועת צער מרודד מזה לזה ומחברתו: **אחד הנוגע**. שני חלאי
זיתים: **ואחד המסיטן**. טמא בלא נישא אף על פי שאין מחוזרין יחד: **והוא דנישא**. וקאי בין אמגע בין אמשא דאין מטמאין
אפילו במשא א"כ מחוזרין: **מתני'** קולית המת. טמא דהא עלם כשעורה במת מטמא במגע ובמשא (אהלות פ"ג מ"א) כדכתיב [במדבר י"ט] או צע"ס אדם:
וקולית

